

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 2. november 2010
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2010-792-1470
Dok.: LBI40855

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 14 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 8. oktober 2010. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Line Barfoed (EL).

Lars Barfoed

/

Ole Hasselgaard

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 14 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del):

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 26. september 2010 fra Kirsten Hink vedrørende videoovervågning, jf. (2009-10) REU alm. del – bilag 734.

Svar:

Efter tv-overvågningslovens § 1 må private ikke foretage tv-overvågning af gade, vej, plads eller lignende område, som benyttes til almindelig færdsel. Lovens § 2 indeholder en række undtagelser hertil, som indebærer, at bl.a. pengeinstitutter i visse tilfælde kan foretage tv-overvågning af arealer, der benyttes til almindelig færdsel.

For det første kan en pengeautomat tv-overvåges, hvis overvågningen foretages af eller på vegne af den, der har rådighed over automaten, og hvis overvågningen indrettes således, at den alene retter sig mod personer, der befinder sig i umiddelbar nærhed af automaten, jf. lovens § 2, stk. 1, nr. 2.

For det andet kan pengeinstitutvirksomheder, spillekasinoer, hotel- og restaurationsvirksomheder samt butikcentre og butikker, hvorfra der foregår detailsalg, tv-overvåge egne indgange og facader, jf. § 2, stk. 1, nr. 2, litra a.

For det tredje kan pengeinstitutvirksomheder, spillekasinoer, hotel- og restaurationsvirksomheder samt butikcentre og butikker, hvorfra der foregår detailsalg, tv-overvåge arealer, som ligger i direkte tilknytning til egne indgange og facader, og som naturligt anvendes eller kan anvendes som adgangs- eller flugtvej i forhold til egne indgange, hvis overvågningen er klart nødvendig af hensyn til kriminalitetsbekæmpelse, jf. § 2, stk. 1, nr. 2, litra b.

Om afgrænsningen af anvendelsesområdet for den sidstnævnte undtagelse er bl.a. følgende anført i lovens forarbejder:

”I hvilken udstrækning arealer uden for et forretningssted vil være omfattet af det netop anførte må afhænge af de lokale forhold. Det er dog som også anført af udvalget klart, at der i sagens natur skal være tale om arealer, der ligger tæt på egne indgange mv.

I den forbindelse forudsættes det, at der ved bestemmelsens anvendelse i almindelighed kan gås ud fra, at fortovsarealer og andre tilsva-

rende gangarealer uden for det pågældende forretningssteds indgange, herunder bagindgange, og facader vil være omfattet. Hvis forretningsstedet ligger ud til en gågade, må gågade-arealet foran forretningsstedet i almindelighed kunne anses for omfattet.

Hvis forretningsstedet ligger ud til en åben plads (et butikstorv eller lignende), kan den del af pladsen, der ligger inden for en kort afstand fra forretningsstedets indgange og facader, være omfattet. Den præcise afgrænsning må som anført bero på de konkrete forhold, men det forudsættes, at der i almindelighed vil være tale om et område, der højst kan strække sig ca. 10- 15 meter fra forretningsstedets indgange og facader. I tilfælde, hvor forretningsstedet ligger umiddelbart ud til en parkeringsplads, forudsættes det på tilsvarende måde, at arealet kan omfatte et område inden for en kort afstand fra forretningsstedets indgange og facader. Det gælder, hvad enten der er tale om et særligt indrettet parkeringsområde eller om, at der f.eks. kan ske parkering i kanten af en vej foran forretningsstedet.

Kravet om arealernes direkte tilknytning til forretningsstedet vil i almindelighed ikke være opfyldt, når det drejer sig om fortovsarealer mv., der i forhold til det pågældende forretningssteds egne indgange og facader ligger på modsatte side af en vej eller gågade. Afhængigt af de konkrete forhold vil fortovsarealer og lignende, der ligger foran naboejendomme, kunne være omfattet, idet kravet om, at arealerne skal ligge i direkte tilknytning til egne indgange og facader, dog i almindelighed vil medføre, at der alene kan være tale om fortovsarealer mv. i få meters afstand fra egne indgange og facader.

For at kunne tv-overvåge arealer af den anførte karakter er det efter den foreslåede bestemmelse en betingelse, at det er klart nødvendigt af hensyn til kriminalitetsbekæmpelse. Det indebærer, at den erhvervsdrivende må foretage en konkret vurdering af, hvorvidt et hensyn til at forebygge og opklare kriminalitet gør det klart nødvendigt at foretage tv-overvågning af de arealer, der ligger i direkte tilknytning til egne indgange og facader.

Afgørende vil således være, om det hensyn til kriminalitetsbekæmpelse, der begrundes den omtalte adgang til at tv-overvåge egne indgange og facader, gør det klart nødvendigt også at foretage tv-overvågning af direkte tilknyttede arealer.

Det anførte betyder eksempelvis, at pengeinstitutter vil få adgang til at tv-overvåge fortovsarealer mv., idet det er en almindelig erfaring, at arealer, der ligger i direkte tilknytning til et pengeinstitut, ofte anvendes til rekognoscering forud for røverier, og at en røvers maske-ring/afmaskering kan foregå ude på f.eks. fortovet (og ikke i indgangen til eller inden for i pengeinstituttets lokaler).”

Som anført ovenfor er det i alle tilfælde en konkret vurdering af de lokale forhold, der er afgørende for, om arealer i tilknytning til pengeinstitutter

mv. kan tv-overvåges. Det er i første række det pågældende pengeinstitut mv., der skal vurdere, om overvågning vil være i overensstemmelse med reglerne i tv-overvågningsloven.

Hvis der opstår mistanke om overtrædelse af tv-overvågningsloven, kan forholdet anmeldes til politiet, som herefter må tage stilling til, om der er grundlag for at gribe ind over for tv-overvågningen på det pågældende sted.

Jeg finder på den baggrund ikke at burde udtale mig om den konkrete sag, som der henvises til i spørgsmålet.